

hvad der er sagt derom fra saa mange Sider. Jeg mener ganske vist, at man ikke bør stille overdrevne Forventninger og Fordringer til, hvad en saadan Skolekommission kan udrette. Den vil kunne underkaste alle vore Skoleforhold en samlet og ordnede Behandling, der giver et meget nødvendigt og tiltrængt Overblik, men den vil ikke formaa — og det vilde være en Ulykke, om den forsøgte det — at trække dansk Skoleliv i en ensartet Uniform. Det vil aldrig lykkes. Og Skolekommissionens Opgave maa ikke ligge paa det Omraade; den maa tværtimod gaa i Retning af at søge at faa Overblik over de forskellige Bevægelser indenfor vort Skoleliv og lade de forskellige Bevægelser faa en særlig Ret og en særlig Plads.

Men fordi en Skolekommission er betimelig, er det ikke givet, at en Kirkekommission vil være det. Jeg tror i Modsetning til det ærede Medlem, at den ikke vil virke beroligende, men tværtimod vil gyde Olie paa den Ild, som efter det ærede Medlems Mening blusser meget stærkt. Jeg synes nu, at han her overdriker betydeligt. Jeg taler ikke alene som Politiker, men ogsaa som menigt Medlem af Folkekirken, naar jeg finder, at det ærede 20de Medlem for Hovedstaden overdriker overmaade meget, naar han i sine Udtalelser om Tilstanden i Folkekirken taler om de uhyggelige Forhold, der for Tiden findes indenfor vor Folkekirke. Det ærede Medlem sagde, at Folkekirken véd ikke, om den er købt eller solgt. Hertil svarer jeg, at det er ikke saa underligt, thi den er hverken købt eller solgt. Den danske Folkekirke har i det svundne Aarhundrede givet Plads for et rigt og mangfoldigt kirkeligt Liv og gør det den Dag i Dag. Saa længe det er Tilfældet, vil den, tror jeg, være adskillig stærkere end mange af de Kvinder og Mænd tror, der bl. a. under Ledelse af det ærede 20de Medlem for Hovedstaden løber Storm imod den. Jeg tror, at Opgaven maa blive den, som vi har prøvet at udtrykke det i det radikale Venstres Program, at vi ved en videregaende Udvikling af Valgmenighedernes Frihed og Sognemenighedernes Selvstyre søger at muliggøre Overgangen til et frit Menighedsliv uden Statens Indblanding, medens Rigsdagens Lovgivningsmyndighed paa det kirkelige Omraade opretholdes. Men denne Udvikling skal gaa den rolige, naturlige Væksts Vej, og jeg tror, at hvis man forsøgte ved en Folkeafstemning ud over Landet at spørge Folkekirkens Medlemmer,

om de ønskede Folkekirken ophævet straks, eller de ønskede en stadig, rolig, sund Udvikling, vilde der komme et betydeligt Flertal for en saadan Udvikling.

Jeg vil derefter tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Det er mig bekendt, og der er sket Henvendelse til mig i den Anledning, at der i visse Kredse blandt Forretningsfolk har været nogen Tvivl om, hvorvidt man kunde faa Varebeholdninger assurerede mod Overlast eller Beskadigelse, i det Tilfælde, at der skulde indtræde Uroligheder her i Landet, hvad vi alle haaber, ikke vil ske. Jeg har svaret, at jeg gaar ud fra, at der kan tegnes Assurance for mulige Tab ved saadanne Beskadigelser af Varebeholdninger, men jeg vil dog tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, om jeg ikke har Ret i denne Formodning.

Endelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger om en Sag, der til min store Glæde har været meget fremme under denne Debat. Det er Spørgsmaalet om den offentlige Børneforsorg. Jeg behøver ikke at udtale mig udførligt om Sagen i Almindelighed — der er jo en hel Række af Talere, som har draget den frem —, men jeg vil udtale min Glæde over, at vi nu er kommet saa vidt, at man vist fra alle Sider anerkender den offentlige Børneforsorg som en meget vigtig Samfundsopgave. Der er en voksende Interesse for denne Sag, ogsaa ude i Befolkningen. Derom vidner de store Møder, der bliver holdt hvert Aarovre paa Nyborg Strand; „Børnesagstidende“, der faar Understøttelse paa Finansloven, bringer Bud mellem de forskellige Venner af Sagen, og endelig er der udgivet en Pjece, som allerede er blevet omtalt her, og som jeg benytter Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa, nemlig Forstander Chr. Møller-Lunds agitatoriske Skrift „Børnesagen og Værgeraadsløven“, hvor han med stor Varme og Kraft slaar til Lyd for, at nu maa Lovgivningsmagten røre paa sig paa dette Omraade. Det er jo ogsaa saaledes, at de Begivenheder, vi har oplevet i de sidste Aar, har gjort det sociale Onde, som Børnenøden er, akut; for enten det er Slid og Slæb under almindelige normale Forhold, eller det er Arbejdsløshed og Dyrtd under Krigen, saa gaar alle de sociale Ulemper, der følger med saadanne Tilstande, først og fremmest ud over Børnene. Vi er vel desværre naaet saa vidt, at man ikke kan bestride, at den Mand har Ret, som har brugt den Vending,